

Гюльназарян Хажак Месропович

Біографія

Хажак Месропович Гюльназарян (11 серпня 1918, Єреван, Перша Республіка Вірменія — 22 грудня 1995, Єреван, Вірменія (похований у селі Ошакан)), вірменський прозаїк, літературознавець, доктор філологічних наук, заслужений діяч культури УРСР (1985), лауреат Державної премії УРСР (1972, за дитячі та юнацькі твори), член Спілки письменників УРСР з 1957 рік.

У 1941 році закінчив вірменське відділення філологічного факультету Єреванського державного університету. 1941-1945 роки служив у Радянській армії, брав участь у Другій світовій війні. Після демобілізації навчався і закінчив Інститут літератури імені Манука Абеґяна. З 1950 року — старший науковий співробітник Інституту літератури Національної академії наук Республіки Вірменія. У 1950 році захистив дисертацію на тему "Відображення Вітчизняної війни в радянсько-вірменській прозі" і здобув науковий ступінь кандидата філологічних наук. У 1972 році захистив дисертацію на тему "Вірменська критична думка 1920-х років" і отримав ступінь доктора філологічних наук, а також Державну премію Вірменської РСР. У 1985 році йому присвоєно звання заслуженого діяча культури АРСР.

Твори Хажака Гюльназаряна перекладені та видані окремими книжками російською, українською, естонською, молдавською, таджицькою, грузинською, казахською, латвійською, литовською мовами. Член КППС з 1962 року.

У своїх творах згадував Велику Вітчизняну війну:

"Золотошукачі", 1964, зб

"Деся закінчується горизонт", 1966, роман

"Камінь честі", 1970, зб

"Гранат", 1971, історичний роман

"Невідправлені листи", 1975

"Книга-сюрприз", 1985, зб

Він також писав для дітей і підлітків:

"Добрі мандрівники", 1953

"Шлях днів", 1962

"Невольні мешканці мертвого світу", 1968

"Синантроп-пітекантроп", 1977 рік

"Сліди на землі і під землею", 1984 рік

До літературних творів належать:

"Вахтанг Ананян" (1963)

"Атабек Хнкоян" (1968)

"Вірменська критична думка 1920-х років" (1971).